

Inhoudsopgave

p1

Voorwoord

Masja van Meeteren (voorzitter NVC)

p2

Interview: nieuw en oud-voorzitter van de NVC.

Jing Hiah (Erasmus Universiteit Rotterdam), Janine Janssen (Avans Hogeschool, Open Universiteit, Politieacademie) & Masja van Meeteren (Radboud Universiteit Nijmegen).

p3

NWO Vici: A Narrative World of Victimization: understanding the relationship between victims and criminal justice through narrative.

Antony Pemberton (NSCR & KU Leuven)

p4

NVC Valorisatie prijs 2025: Hoe bereik je jongeren die te maken krijgen met online seksueel misbruik?

Valerie Pijlman (NSCR)

p5

Oratie: De illusie van culturele competentie in het strafrecht.

Annelies Vredevelde (Vrije Universiteit Amsterdam)

p6

Oratie: De Radicale Complotdenker.

Jan-Willem van Prooijen (Universiteit van Maastricht & NSCR)

p8

Benoeming hoogleraar *Crime Statistics*.

Elke Moons (CBS & Universiteit Leiden)

p9

Promovendi in de spotlight!

Carlijn van Baak (Universiteit Amsterdam & NSCR)
Hester de Boer (Universiteit Leiden)

p10

NVC Subsidie: "Borders Beyond Control, a Rural Criminological view to Colombian Borderlands with Ecuador and Panama."

Jorge Luis Prada Ramirez (Erasmus Universiteit Rotterdam & Universiteit Gent)

p11

Aankondigingen vanuit de vereniging:

NVC-congres 2026; NVC Subsidies; promoten activiteiten
NVC website

Voorwoord

Beste leden van de Nederlandse Vereniging voor Criminologie,

Het nieuwe jaar is inmiddels voorzichtig op gang gekomen, en ik wil graag van de gelegenheid gebruikmaken om jullie allemaal een inspirerend, gezond en verbonden 2026 toe te wensen. Een nieuw jaar biedt altijd weer ruimte voor frisse energie, nieuwe plannen en gezamenlijke ambities.

Met veel eer en dankbaarheid heb ik het voorzitterschap van de NVC mogen overnemen. Ik ben zeer vereerd dat mij dit vertrouwen is geschonken, en ik kijk er met oprecht enthousiasme naar uit om samen met het bestuur vorm te geven aan onze criminologische gemeenschap. Daarbij wil ik allereerst mijn waardering uitspreken voor mijn voorganger, Janine Jansen, die zich jarenlang met grote toewijding heeft ingezet voor de vereniging. Haar betrokkenheid, expertise en warme leiderschap hebben de NVC mede gebracht waar zij nu staat. Janine, hartelijk dank voor al het werk dat je hebt verricht en voor de soepele overdracht van het voorzitterschap.

Ook nemen we afscheid van twee gewaardeerde bestuursleden: Anne Coomans en Hannah Kool. Beiden hebben zich gedurende hun bestuursperiode met veel inzet en scherpzinnigheid ingezet als secretaris respectievelijk webmaster van de NVC. Ik wil hen namens het hele bestuur en de vereniging hartelijk danken voor hun bijdrage.

Gelukkig kunnen we tegelijkertijd ook enkele nieuwe collega's verwelkomen in het bestuur: Peter Ejbye-Ernst, Nikki Leissner, Fabienne Thijs en André de Zutter. Ik ben blij dat zij zich willen inzetten voor de NVC, en ik kijk ernaar uit om met deze fijne, diverse en deskundige groep verder te bouwen aan onze gezamenlijke doelen.

Ondertussen kijken we natuurlijk ook al vooruit naar één van de hoogtepunten van het jaar: het NVC-congres in juni 2026. Dit jaar staat het congres in het teken van kunst – een thema dat uitnodigt tot creativiteit en vernieuwende perspectieven op criminologische vraagstukken. Ik hoop van harte dat velen van jullie abstracts zullen insturen, zodat we opnieuw een rijk en inspirerend programma kunnen samenstellen. Met jullie bijdragen kunnen we het congres wederom tot een levendige ontmoetingsplek maken waar ideeën, bevindingen en gezelligheid samenkomen.

Laten we samen het glas heffen op een jaar vol samenwerking, nieuwsgierigheid en ontwikkeling. Ik kijk ernaar uit om jullie te ontmoeten op het congres en om met elkaar te werken aan een sterke, betrokken en toekomstgerichte criminologische gemeenschap.

Hartelijke groet,

Masja van Meeteren

Interview: nieuw en oud-voorzitter van de NVC.

Jing Hiah (Erasmus Universiteit Rotterdam), Janine Janssen (Avans Hogeschool, Open Universiteit & Politieacademie) & Masja van Meeteren (Radboud Universiteit Nijmegen).

Met de overdracht van het voorzitterschap van het NVC-bestuur van Janine Janssen naar Masja van Meeteren, vonden we het een geschikt moment om een gesprek te voeren over de rol en taakstelling van de NVC. In oktober sprak ik hen beiden online.

Waarom een functie binnen het NVC bestuur?

Janine: Niet dat ik het nu ergens als een enorme plicht of belasting ervaar, maar als bestuurslid werk je eigenlijk ten dienste van een gemeenschap die je wilt vormen. Een gemeenschap vergt onderhoud en daar wil ik mijn steentje aan bijdragen.

Masja: Ik sluit me aan bij Janine, ik vind ook, dit soort werk, hoort er inderdaad bij, hè? Het is belangrijk dat mensen dit soort werk oppakken. We zijn een vereniging en daar hoort nou eenmaal vrijwilligerswerk bij. En ik vind de voorzittersrol daarnaast ook gewoon een hele eervolle taak. En ja, ik ga dit met heel veel plezier doen.

Janine: Daarnaast is de samenwerking met andere bestuursleden een van de meest verrijkende aspecten van deze rol. En weet je, binnen de criminologie zijn er ook een aantal hyper specialistische velden zichzelf aan het ontwikkelen. Die zien wij vertegenwoordigd binnen de divisies van de NVC. En als je in zo een bestuur zit sta je met je neus bovenop de criminologische actualiteit en ik denk dat dat heel erg leuk is. Er is natuurlijk veel meer waar ik geen verstand van heb dan waar ik wel verstand van heb en als bestuurslid wordt je op een leuke manier even bijgepraat over die dingen waar je geen verstand van hebt.

Wat is de rol van de NVC voor de criminologie?

Masja: Ik denk dat eigenlijk elk vakgebied specialisten nodig heeft, maar ook echt wel generalisten die meer met een helicopterview kunnen kijken. 'Van wat gebeurt er nou eigenlijk in onze discipline en wat maakt ons dan ook criminologen?'. Want dat we specialismes hebben is natuurlijk belangrijk, maar het is ook een potentieel gevaar dat je als discipline de verbindende kracht verliest en de vereniging speelt een belangrijke rol in het bij elkaar brengen van de verschillende specialismen en groepen.

Janine: Wat je ook ziet op onze congressen is een heel hoge reünie gehalte, dat mensen willen bijpraten met elkaar? Daaraan ontleen ik ook dat gevoel van dat we een community zijn. Tijdens een congres zie je waar mensen mee bezig zijn. Het is de ontmoetingsplek voor onderzoekers. Het is ook een plek voor debat, bijvoorbeeld over conflicten in de wereld. De vereniging faciliteert in die zin ook debatten.

Wat zijn enkele debatten of evenementen waar je tijdens jouw voorzitterschap aan hebt bijgedragen en waar je trots op bent, Janine?

Janine: Ik vind het echt fantastisch dat we één congres helemaal aan milieu hebben kunnen wijden. En ons jubileumcongres vond ik heel geslaagd. We hebben toen echt getracht recht te doen aan de geschiedenis van de NVC en de criminologie in Nederland. Door ook beschrijvingen van alle divisies toe te voegen, hebben we toch een mooi inzicht kunnen geven in de rijkdom van de Vereniging en de verschillende mensen die eraan hebben bijgedragen. We hebben toen ook de meer ervaren mensen van het eerste uur gekoppeld aan jonge mensen. Dat was ook een mooie intergenerationele mix. Het leuke aan zo een vereniging is dat je mensen van verschillende pluimage ontmoet en ook tussen de generaties zijn er divisies he. Soms maak je je druk om iets en dan zegt een ouder iemand, 'oh joh, dat hebben wij al zo vaak met een bijltje gehakt' en dat is leuk. En jongeren kijken ook weer anders. Want uiteindelijk, ja, moeten we dit ook doen voor de toekomstige criminologen, voor de studenten die dit veld gaan betreden.

En wat zij jouw plannen voor de toekomst, Masja?

Masja: De Vereniging is natuurlijk gericht op kennisuitwisseling. Het bijeenbrengen van mensen en we moeten uitzoeken of het wenselijk is dat er misschien in de toekomst iets meer aandacht gaat zijn voor onze relatie met buiten, dus met enerzijds beleidsmakers en professionals in termen van kennisuitwisseling, maar ook misschien meer strategisch. Ja dat je je profileert als discipline naar buiten toe en dat het NVC daar een platform voor kan zijn. Maar goed, dit moet nog wel uitgezocht worden; of criminologen dat willen en het is de vraag of en hoe de NVC daarin een rol kan spelen. Dit goed uitzoeken is mijn eerste doel voor de toekomst. En daarnaast is een van mijn ambities om de professionalisering van het bestuur die eerder is ingezet, verder door te zetten. Meer beleid te ontwikkelen en beslisregels. Dit zal het dan ook makkelijker maken voor bestuursleden om het werk uit te voeren en van elkaar over te nemen wat er weer aan kan bijdragen dat we het werk met meer plezier kunnen doen.

Tot slot: welke boodschap zouden jullie willen meegeven aan de leden?

Janine: Het succes van de NVC hangt ook af van de betrokkenheid van de leden. Het is een wisselwerking. Je kunt zaken voor mensen arrangeren, maar je kunt de mensen niet dwingen, ze moeten wel een beetje meedoen. Een voorbeeld daarvan zijn de divisies. Die staan of vallen met het initiatief van de collega's die zich er vrijwillig voor inzetten.

Masja: Precies en het is fijn om te zien dat er zoveel mensen geïnteresseerd zijn in het bijwonen van het congres en dat er veel mensen zijn die zich vrijwillig inzetten voor het bestuur. Tegelijkertijd zouden we ook meer kunnen nadenken over de betrokkenheid van de gewone leden bij de Vereniging. De NVC moet ook meerwaarde hebben en als leden daar ideeën over hebben, dan wil ik ze ook uitnodigen om hierover met mij in gesprek te gaan!

NWO Vici: A Narrative World of Victimization: understanding the relationship between victims and criminal justice through narrative

Antony Pemberton
(NSCR & KU Leuven)

Een van de meest opvallende ontwikkelingen in het strafrecht van de afgelopen vijftig jaar is ongetwijfeld de opkomst of terugkeer van het slachtoffer. Het is een cliché geworden om te zeggen dat het slachtoffer in de jaren zeventig de vergeten partij was van het strafrecht, maar nu niet meer. Het slachtoffer lijkt een sleutelpositie in te nemen in het publieke debat over criminaliteit, grotendeels dankzij de inspanningen van sociale bewegingen van en voor slachtoffers. Wetenschappelijk onderzoek heeft het belang van het strafrecht voor slachtoffers aangetoond, inclusief de waarde van respectvolle behandeling, het ontvangen en geven van informatie, het gehoord worden en het verkrijgen van herstel, alsook de belasting van het strafrecht voor slachtoffers, als secundaire victimisatie. Het Nederlandse beleid loopt internationaal voorop als het gaat om het toepassen van dergelijke kennis om de toegang van slachtoffers tot en hun ervaring met strafrechtelijke procedures te verbeteren.

Kijken we iets dieper dan ontstaat er een complexer beeld. Hoewel er weinig twijfel is dat slachtoffers niet langer de vergeten partij zijn, wordt de relatie tussen slachtoffers en het strafrecht nog steeds niet goed begrepen. De kern van het VICI-project 'A narrative world of victimization' is dat dit deels te wijten is aan het negeren van de rol van het narratief in victimologisch onderzoek. Deze veronachtzaming neemt verschillende vormen aan:

1) Slachtoffers beschouwen hun interactie met en betrokkenheid bij het strafrechtelijk systeem als onderdeel van het zich ontvouwende verhaal van hun slachtofferschap, maar het narratieve karakter van de betekenisgeving van slachtoffers komt niet of nauwelijks terug in onderzoek naar hun ervaringen. In plaats daarvan neemt het onderzoek het perspectief van het systeem over en beschouwt het slachtoffers als klanten of cliënten van strafrechtelijke processen.

2) Inzicht in de publieke opinie over de rol van het slachtoffer in het strafrecht is als zodanig verwaarloosd. Er wordt zonder veel nadenken aangenomen dat dit samenhangt met de punitiviteit bij het publiek: compassie voor slachtoffers, dus straffen voor daders of vice versa. Niet alleen is dat geen voor de hand liggende aanname, maar het negeert ook de potentiële modererende rol van hoe slachtofferbeleid als maatschappelijk narratief aan het publiek wordt voorgeschoteld.

3) De slachtofferbeweging – de organisaties die slachtoffers bijstaan in strafrechtelijke procedures en opkomen voor hun positie – houdt zich net als andere sociale bewegingen bezig met het *framen* van het maatschappelijk vraagstuk waar zij verandering in willen brengen. Dat geldt ook voor de relatie tussen slachtoffers en het strafrecht. Er is echter onvoldoende inzicht in de inhoud, aard en diversiteit van deze frames.

4) Tot slot wordt bij het conceptualiseren van de verhouding van

slachtoffers met het strafrecht voorbijgegaan aan het verhalende karakter van het systeem zelf. Het strafrecht heeft zelf ook een verhaal, ook al lijkt dat soms aan het oog onttrokken te worden. Susan Bandes vatte het zo samen: "Omdat het het dominante verhaal is, is het karakter ervan als verhaal onzichtbaar. Het verhaal lijkt zichzelf te vertellen." (13)

Elke van deze punten beperkt de victimologie als empirisch onderzoeksdomein en vermindert vervolgens ook haar bijdrage aan normatieve vraagstukken. Hoe moeten we de positie van slachtoffers in het strafrecht vormgeven? Het draagt bij aan de schijnbaar tegenstrijdige situatie dat een terugkerend gevoel van crisis in het strafrechtelijk systeem, dat slachtoffers in de steek laat, kan samenvallen met "slachtoffervermoeidheid": dat het systeem al te veel op slachtoffers is gericht. Het maakt het moeilijk om een grens te trekken tussen onrealistische aspiraties en noodzakelijke en tastbare doelstellingen voor verbetering van de positie van het slachtoffer binnen het strafrecht.

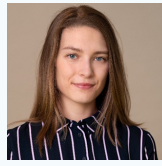
Het VICI project beoogt hier een antwoord op te geven. Het idee is dat we een grote stap voorwaarts kunnen maken in het begrijpen van de verhouding tussen slachtoffers en het strafrecht door het centraal stellen van de rol van narratieven in vier subprojecten: 1) VICTIMS: het onderzoeken van de ervaringen van slachtoffers in het strafrecht, 2) PUBLIC: het onderzoeken van de publieke opinie over de verhouding tussen slachtoffers en het strafrecht, 3) MOVEMENT: het analyseren van de frames van de slachtofferbeweging over deze relatie en 4), LAW: de wijze waarop de verhouding tussen slachtoffers en het strafrecht is vormgegeven in juridisch discours.

De looptijd van het onderzoek is vijf jaar: het zal lopen tot eind 2030. Het gehele onderzoek zal worden uitgevoerd binnen het onderzoeksprogramma slachtofferschap van het NSCR, waarin al meerdere aanpalende onderzoeksprojecten lopen. Werving voor verschillende vacatures in het project op PhD en postdoc niveau zullen de komende maanden worden gepubliceerd. Het project beoogt ook een vliegwiel te zijn in het verder uitwerken van de narratieve victimologie als onderzoeksdomein. Om dat te ondersteunen zijn we ook van plan om verschillende werkgroepen op te starten. Het zou in eerste instantie gaan om werkgroepen rondom de thema's 1) Methoden en theorie van narratieve victimologie, 2) De victimologie van narratieve fictie en 3) Fenomenologische victimologie. Ook hiervoor gaan we de komende tijd actief op zoek naar werkgroepleden.

Tot besluit daarom graag de volgende oproep: mocht je zelf interesse hebben om mee te werken aan het onderzoek en/of deel te nemen aan een werkgroep, schroom vooral niet om contact met me op te nemen, en hetzelfde geldt natuurlijk voor collega's voor wie dit mogelijk interessant zou kunnen zijn. Hoop heel erg van jullie te horen!

Winnaar NVC Valorisatie prijs 2025: Hoe bereik je jongeren die te maken krijgen met online seksueel misbruik?

Valerie Pijlman (NSCR)

Het is al weer even geleden: op 16 april 2025 verdedigde ik mijn proefschrift “Caught in the Web: A Study of Help-Seeking for Sexual Victimization” aan de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Vrije Universiteit Amsterdam. Het afronden van dit traject is iets waar ik ontzettend trots op ben, zeker omdat het niet vanzelfsprekend begon. Toen ik in 2020 startte als junior onderzoeker bij het Nederlands Studiecentrum Criminaliteit en Rechtshandhaving (NSCR), zag ik mezelf niet als iemand die een PhD zou gaan doen. Toch raakte ik geïnspireerd door het onderzoek en de maatschappelijke relevantie. Dat ik tijdens het NVC-congres afgelopen zomer de valorisatieprijs zou winnen, was dan ook een enorme (maar heel mooie!) verrassing.

Een korte achtergrondschets

Mijn onderzoeksinteresse ontstond in mijn eerste project, waarin ik als junior onderzoeker een pilot evalueerde van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport en het Ministerie van Justitie en Veiligheid. In deze pilot kregen slachtoffers van seksueel geweld hun eigen risico van de zorgverzekering vergoed wanneer zij binnen zeven dagen na het incident hulp zochten bij het Centrum Seksueel Geweld. In dit onderzoek zag ik hoe moeilijk het voor slachtoffers kan zijn om hulp te zoeken, zelfs wanneer hulp beschikbaar is. Tegelijkertijd kwam er in de media en wetenschap steeds meer aandacht voor online vormen van seksueel slachtofferschap, waar ik ook erg in geïnteresseerd was. Daarom was ik erg blij dat ik dankzij financiering van het *Amsterdam Law and Behavior Institute* (A-LAB) en Fonds Slachtofferhulp een PhD-traject op kon zetten dat mijn onderzoek naar het hulpzoekgedrag van slachtoffers van seksueel geweld voortzette, met een specifieke focus *image-based sexual harassment and abuse* (IBSHA; oftewel het ongewenst versturen van eigen intieme beelden en het zonder toestemming maken, delen of dreigen te delen van intieme beelden van iemand anders).

Mijn proefschrift bestond uit verschillende studies: een onderzoek naar hulpzoekgedrag bij fysiek seksueel geweld, een literatuurstudie en empirische studie naar hulpzoekgedrag bij IBSHA, en een vergelijkende analyse. Daarnaast wilde ik graag een onderzoek uitvoeren wat praktische handvatten bood voor de hulpverleningspraktijk. Dit leidde tot het onderzoek: “Using A/B testing to study engagement with Snapchat advertisements promoting help-seeking after image-based sexual harassment and abuse victimization” (oftewel het Snapchat-advertentieonderzoek; Pijlman & Burgmeijer, 2024), waarvoor ik de valorisatieprijs won.

Het Snapchat-advertentieonderzoek

Uit eerder onderzoek weten we dat veel jonge IBSHA-slachtoffers hun ervaring niet delen en geen hulp zoeken. Als zij dit wel doen, dan bestaat een sterke voorkeur voor informele hulp van leeftijdsgenoten en vrienden (peers). Informele hulpverleners zijn van groot belang: zij kunnen het slachtoffer verwijzen naar en ondersteunen in het pad naar

formele hulp (een zogeheten warm referral). Daarnaast weten jonge slachtoffers vaak niet waar ze terecht kunnen voor hulp, of ervaren zij gevoelens van schaamte en zelfverwijt. Ook zijn ze soms bang dat volwassenen (zoals hun ouders) de situatie niet zullen begrijpen, hen de schuld zullen geven of hen toegang tot sociale media of telefoons zullen ontnemen.

Daarom richtte ik mij in dit onderzoek op het vergroten van bewustzijn over hulpverlening. Dit deed ik door twee advertentiecampagnes uit te zetten op Snapchat gericht op jongeren tussen de 13 en 25 jaar, om het zoeken van hulp na IBSHA aan te moedigen. De advertenties verwezen naar de website van Helpwanted (www.helpwanted.nl), waar jongeren praktische hulp en persoonlijk advies kunnen krijgen bij het ervaren van online grensoverschrijdend gedrag.

Om te onderzoeken welke advertenties het meest effectief zijn om jongeren te bereiken (oftewel, waarop jongeren het meeste “omhoog swipen”), manipuleerde ik drie tekstelementen per campagne. In de IBSH-campagne keek ik naar het effect van: (1) het gebruik van jongerentaal (“dickpics en/of nudes” vs. “seksuele beelden en/of naaktfoto’s”), (2) het wel of niet benoemen van gevoelens van schaamte (“Misschien schaam je je voor wat er gebeurd is, maar dat is niet nodig!”) en (3) het wel of niet benoemen van de naam van de hulporganisatie (Helpwanted vs. hulporganisaties). In de IBSA-campagne richtte ik me op: (1) het wel of niet benoemen van schuldgevoelens (“Misschien denk je dat wat er gebeurd is jouw schuld is. Dat is niet zo!”), (2) het wel of niet benoemen van gevoelens van schaamte en (3) het wel of niet benoemen van de naam van de hulporganisatie.

De campagnes bereikten een groot aantal jongeren: de advertenties werden bijna 1,2 miljoen keer bekeken en meer dan 26.000 keer werd er “omhoog geswiped”. Een belangrijke bevinding was dat het benoemen van schuldgevoelens leidde tot meer interactie met de advertentie. Zelfverwijt vormt vaak een drempel om hulp te zoeken. Door dit te erkennen, juist te benadrukken dat het slachtoffer géén schuld draagt, en dat er hulp beschikbaar is, kan die drempel mogelijk worden verlaagd. Alhoewel het onduidelijk is of slachtoffers daadwerkelijk zijn bereikt en hulp hebben gezocht door deze advertenties, hebben de campagnes wel geholpen om informatie over hulpverlening onder jongeren (zowel potentiële slachtoffers als informele verwijzers) breder te verspreiden. De bevindingen zijn bovendien opgepakt door de hulpverleningspraktijk en kregen aandacht in de media. Dat maakt dat ik echt hoop dat dit soort initiatieven verder kunnen groeien, zodat jongeren weten dat ze er niet alleen voor staan en dat er altijd ondersteuning beschikbaar is.

Oratie: De illusie van culturele competentie in het strafrecht

Annelies Vredeveldt
(Vrije Universiteit Amsterdam)

Annelies Vredeveldt is benoemd tot hoogleraar Rechtspsychologie aan de Afdeling Criminologie van de Vrije Universiteit Amsterdam. Op 13 november 2025 vond haar oratie plaats, getiteld "The Illusion of Cultural Competence in Criminal Justice".

Stel je eens voor dat je in Eritrea op vakantie bent. Op een avond ben je getuige van een misdrijf: een jongen die wordt ontvoerd door twee mannen in een auto. De manier waarop jij de gebeurtenis waarneemt, interpreteert, herinnert en vertelt, wordt beïnvloed door je culturele achtergrond. Terwijl jij het in het politieverhoor hebt over het uiterlijk van de daders, willen de Eritrese agenten vooral weten wat er omheen gebeurde. In de rechtszaal weet je niet wanneer je moet spreken of wat je moet zeggen. Getuige zijn is nooit makkelijk. In een interculturele context kan het bijna onmogelijk lijken.

De afgelopen zes jaar voerde ik met een team van postdocs, promovendi en onderzoeksassistenten een ERC Starting Grant onderzoek uit naar het geheugen van ooggetuigen in interculturele contexten. We richtten ons op drie fasen van de getuigenervaring: het waarnemen van het misdrijf, het politieverhoor en het getuigen in de rechtszaal. Uit de rechtspsychologische experimenten van Gabi de Bruijne bleek dat Afrikaanse en Europese culturen sterk verschillen in de manier waarop mensen verhalen vertellen, welke aspecten zij benadrukken en hoe zij reageren op fotoconfrontaties. Een kwalitatieve analyse van meer dan honderd Zuid-Afrikaanse politieverhoren door Laura Weiss liet zien dat interculturele interacties vrijwel altijd stroever verliepen en vaker tot miscommunicatie leidden dan interacties binnen dezelfde cultuur. Uit Dylan Drenk's empirische documentanalyse van zaken bij het Rwandatribunaal bleek echter dat veel van die potentiële miscommunicaties tegen de tijd dat getuigen in de rechtszaal verklaren, al lijken te zijn gladgestreken. Al met al kwam er een genuanceerd beeld uit van de rol van cultuur in het strafrecht, op basis waarvan Fenja Ferra en ik een training ontwikkelden voor verhoorders.

Tijdens het onderzoek liepen we ook tegen uitdagingen aan. Eén daarvan was een fundamentele vraag: wat is eigenlijk een culturele groep? Ik kwam tot de conclusie dat het onmogelijk is om een grens te trekken waarover iedereen het eens kan zijn. Vergelijk je twee landen, dan is de groep te divers; vergelijk je twee kleine stammen, dan is de vergelijking te 'niche' en daardoor niet generaliseerbaar of relevant. Bovendien kun je zelfs binnen een kleine groep stellen dat die te divers is, omdat individuen verschillen op belangrijke punten – zoals inkomen – die hun culturele ervaring beïnvloeden. Dat sluit aan bij Crenshaw's theorie van intersectionaliteit: verschillende aspecten van iemands identiteit interacteren met elkaar en vormen zo een unieke ervaring voor ieder individu.

In zijn boek *Mijn ontelbare identiteiten* betoogt Sinan Çankaya dat wij allen bestaan uit ontelbare identiteiten en legt hij aan de hand van zijn eigen levensverhaal uit hoe schadelijk het kan zijn als iemand wordt

weggezet op basis van slechts één van die identiteiten. In mijn oratie volgde ik zijn voorbeeld door enkele van mijn ontelbare identiteiten te delen: die van wetenschapper, moeder, Nederlander getrouwd met een Zuid-Afrikaan, en biseksuele vrouw. Ik koos ervoor om juist ook die laatste identiteit te delen, omdat uit onderzoek blijkt dat het delen van een biseksuele identiteit in een werkcontext vaak ongepast wordt gevonden, terwijl werknemers die open zijn over hun seksuele identiteit wel gelukkiger en productiever zijn. Omdat leidinggevenden die openlijk bij zijn een inclusieve, inspirerende en steunende werkomgeving bevorderen, wilde ik mijn privilege als hoogleraar gebruiken om daaraan bij te dragen. Ook hier speelt weer een culturele invalshoek. Uit onderzoek blijkt namelijk dat asielaanvragen op basis van seksuele oriëntatie soms worden afgewezen omdat zij niet passen binnen Westerse stereotypen over homoseksualiteit. Dat benadrukt wederom het belang van intersectionaliteit: culturele en seksuele identiteiten vormen samen een dynamiek die meer is dan enkel de optelsom van beide identiteiten.

Ik gebruikte mijn verschillende identiteiten om te illustreren dat we verder moeten kijken dan culturele achtergrond als we mensen echt willen horen en begrijpen. Voordat ik met mijn onderzoek begon, dacht ik dat verhoorders door het vergroten van hun kennis over andere culturen, oftewel hun 'culturele competentie', beter zouden gaan verhoren. Door mijn onderzoek met Fenja Ferra kwam ik tot de conclusie dat het streven naar culturele competentie de plank mislaat en zelfs schadelijke gevolgen kan hebben. Dat blijkt bijvoorbeeld uit verhalen over artsen die patiënten uit bepaalde culturele groepen geen pijnstilling meer gaven, omdat ze in een cursus hadden geleerd dat mensen uit die culturen hun pijn overdrijven. Ik pleit nu voor een nieuwe manier van denken die eerder al in het medische vakgebied werd geïntroduceerd: culturele bescheidenheid. Dat houdt in dat je open staat voor wat de ander te vertellen heeft, kritisch reflecteert op je eigen rol in de interactie, en machtsverschillen erkent en probeert te verminderen. Waar ik mij tot nu toe vooral heb gericht op de mensen die worden verhoord, wil ik in toekomstig onderzoek mijn aandacht verleggen naar de sleutelfiguren in het strafrechtssysteem. Van politiemensen die herkenningsprocedures samenstellen voor verdachten met een andere culturele achtergrond, tot rechtspsychologisch deskundigen die iets zeggen over de validiteit van verklaringen, tot rechters die beslissen wat 'normaal' gedrag is en wat niet. Ik wil onderzoeken hoe deze sleutelfiguren tot oordelen komen en hoe culturele bescheidenheid daarin een rol kan spelen. Mijn hypothese is dat meer culturele bescheidenheid zal leiden tot een rechtvaardiger strafrechtssysteem.

Jan-Willem van Prooijen
(Universiteit van Maastricht & NSCR)

Om de samenwerking tussen het NSCR en de Universiteit Maastricht te versterken ben ik sinds enige tijd aangesteld op de leerstoel “Radicalisering, extremisme en complotdenken” aan de capaciteitsgroep Strafrecht en Criminologie van de Universiteit Maastricht. Op 27 Juni 2025 heb ik daar mijn oratie uitgesproken. Hieronder volgt een samenvatting van die oratie. De gehele rede is terug te zien op deze link: https://www.youtube.com/watch?v=cjAz_KrwI4A

In mijn oratie heb ik betoogd dat radicale complotdenkers de wereld zien volgens een binair moreel wereldbeeld, waarin een epische strijd woedt tussen goed en kwaad. Daarin worden machthebbers gezien als onderdeel van een kwaadaardige samenzwering, en zien radicale complotdenkers zichzelf als verzetshelden die alles op alles moeten zetten om deze machthebbers te stoppen.

Ergens is het logisch dat dit binaire wereldbeeld nauw verweven is met geloof in complottheorieën. Want wat is een complottheorie precies? Complottheorieën gaan ervan uit dat er minimaal twee groepen zijn, waarvan één dader en één slachtoffer. “Zij” zweren samen om “ons” wat aan te doen. En wie “zij” zijn hangt vaak af van de vraag welke groepen mensen niet vertrouwen. Het kan gaan om politici, multinationals, etnische minderheidsgroepen, en zelfs sportclubs. Maar de kern is: Er is een immorele groep die erop uit is om goede mensen kwaad te doen. Complottheorieën maken “ons” goed en ze maken “hen” slecht. Dat is precies de reden waarom complottheorieën een polariserende werking hebben.

Er zijn verschillende manieren waarop complottheorieën het groepsgevoel kunnen versterken en daarmee “ons” als goed laten lijken. Ik zal er hier drie bespreken. Ten eerste, complottheorieën kunnen mensen verbinden. Want wat is er nu een beter bindmiddel dan samen iets te geloven wat veel andere mensen niet geloven? In de afgelopen jaren zijn er meerdere voorbeelden in het nieuws geweest van radicale complotbewegingen die mensen een bron van identiteit bieden. Eén daarvan is QAnon, een rechtse complotbeweging die in de Verenigde Staten begonnen is en van daaruit naar meerdere landen (waaronder ook Nederland) is overgewaaid. QAnon heeft duidelijke symbolen en motto’s die erop gericht zijn het groepsgevoel te versterken. Zo gebruikt de beweging de letter Q als symbool waar aanhangers zich mee vereenzelvigen, en wordt het groepsgevoel versterkt met motto’s zoals “Where we go one, we go all”.

Ten tweede kunnen complottheorieën ervoor zorgen dat mensen hun eigen groep superieur gaan vinden. Complotdenken hangt bijvoorbeeld samen met nationale superioriteitsgevoelens, welke goed samengevat worden in de slogan “America First”. Immers, als mensen uit andere groepen samenzweren betekent dat dat ze slechte mensen zijn. En als mensen uit een andere groep slecht zijn dan volgt daaruit dat “wij” betere mensen zijn. De derde manier waarop complottheorieën “ons” goed kunnen laten lijken is door het ego te beschermen na gefaald te hebben.

Dit was goed te zien bij de “Stop the Steal” beweging na de Amerikaanse presidentsverkiezing van 2020. Gevoed door de retoriek van Trump geloofden veel mensen dat Biden vals had gespeeld en dat Trump niet echt verloren had. Dit voorbeeld laat eveneens zien wat de risico’s van deze processen kunnen zijn voor de samenleving. Gedreven door deze complottheorieën over vermeende verkiezingsfraude, en de grote gevoelens van onrecht die daarmee gepaard gingen, hebben de relschoppers op 6 Januari 2021 het Capitool bestormd, met dodelijke gevolgen voor sommige mensen.

Complottheorieën laten niet alleen “ons” goed lijken; door andere groepen te demoniseren worden “hen” als slecht weergegeven. Dat kan zich op meerdere manieren uiten. Bijvoorbeeld, complotgeloof verlaagt de bereidheid van burgers om wetten en regels van de in hun ogen kwaadaardige overheid te respecteren. Daarnaast hangt geloof in complottheorieën samen met een lagere bereidheid tot protesteren binnen de grenzen van de wet maar ook met een hogere bereidheid tot illegaal protest. Het wekt dan ook geen verwondering dat geloof in complottheorieën samenhangt met een afwijzing van het systeem van representatieve democratie.

Al deze zaken maken dat geloof in complottheorieën nauw verweven is met relatief radicale opvattingen. In veel landen zijn populistische bewegingen recent electoraal zeer succesvol geweest. Populisme kenmerkt zich eveneens door een vergelijkbaar binair moreel wereldbeeld: De essentie van populisme is de aanname dat er een strijd gaande is tussen corrupte elites en het goede maar onderdrukte volk. Ons onderzoek laat inderdaad een fundamenteel verband zien tussen geloof in complottheorieën en populistische opvattingen.

Nu is stemmen op een populistische partij uiteraard niet hetzelfde als lid zijn van illegale ondergrondse radicale groepen die soms geweld gebruiken om hun doelen na te streven. Een interessant onderzoek dat heeft gekeken naar ruim 50 radicale groepen van allerlei ideologische kleuren toont dat ondanks grote ideologische verschillen sommige karakteristieken gedeeld worden tussen radicale groepen. Eén zo’n karakteristiek lijkt complotdenken te zijn. Complottheorieën kwamen veel voor in de retoriek van deze verschillende groepen (Bartlett & Miller, 2010).

Complottheorieën kunnen zelfs op geopolitiek niveau bijdragen aan geweld. Zo stelde Poetin bijvoorbeeld dat de Oekraïense regering een regime van Nazi’s was die genocide pleegde op Russische minderheden. Dit betekent niet dat dergelijke complottheorieën de enige reden zijn waarom landen elkaar de oorlog verklaren. Maar historici hebben gesteld dat veel oorlogen wel degelijk gepaard gingen met complottheorieën die het vijandbeeld van het andere land versterkten (Pipes, 1997).

Samengevat, wat drijft de radicale complotdenker? Door een wereldbeeld te scheppen waarin “wij” goed zijn en “zij” slecht kunnen mensen door complottheorieën de held in het eigen narratief worden. Radicale complotdenkers wanen zich in een epische strijd tegen het kwaad. In die strijd heiligt het doel soms de middelen, met alle risico’s van dien. De kern van mijn leerstoel draait om het beter begrijpen van de radicale complotdenker, met daarbij oog voor belangrijke maatschappelijke kwesties op het gebied van recht, volksgezondheid, milieu, welzijn, en veiligheid.

Referenties

Bartlett, J., & Miller, C. (2010). *The power of unreason : Conspiracy theories, extremism and counter-terrorism*, London: Demos.

Pipes, D. (1997). *Conspiracy: How the paranoid style flourishes and where it comes from*. New York, NY: Simon & Schusters.

Elke Moons
(CBS & Universiteit Leiden)

Op 1 april 2025 is Elke Moons benoemd tot bijzonder hoogleraar Crime Statistics aan de Universiteit Leiden. De leerstoel wordt ingesteld door het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS). Voor één dag per week is zij verbonden aan het Instituut voor Strafrecht en Criminologie aan de Faculteit der Rechtsgeleerdheid en op de overige dagen werkt ze binnen het CBS als senior wetenschappelijk medewerker aan verschillende slachtofferschapenquêtes: de Veiligheidsmonitor, de prevalentie monitor Huiselijk Geweld en Seksueel Grensoverschrijdend Gedrag en een Europese enquête rond Gendergerelateerd Geweld.

Impact van slachtofferschap op burgers

Een belangrijk aandachtsgebied in de leerstoel is de impact van criminaliteit op slachtoffers en de verschillen die hierin bestaan tussen groepen. Zijn de psychische, fysieke of financiële gevolgen voor de ene persoon of groep ernstiger dan voor de andere bij een soortgelijk delict? En hoe verschilt deze impact voor verschillende delicten? Kunnen wellicht kwetsbare groepen worden vastgesteld waarvoor specifieke ondersteuning nodig is? Inzicht hierin kan leiden tot betere ondersteuning door onder meer hulpverleners van Veilig Thuis of Slachtofferhulp Nederland, maar ook tot een betere verwijzing naar de meest passende hulpverlening door bv. de Politie die vaak een eerstelijns hulpverlener is.

Rijke traditie van slachtofferenquêtes in Nederland

In de jaren zeventig van de vorige eeuw ontwikkelden de Leidse hoogleraren Wouter Buikhuisen en Jan van Dijk de eerste landelijk uitgevoerde slachtofferenquêtes. Die werden initieel uitgevoerd door het WODC, maar sinds de jaren tachtig door het CBS. Door samenvoeging van drie verschillende enquêtes (de enquête Leefbaarheid en Veiligheid, de Slachtofferschapenquête en de PolitieMonitor Bevolking) ontstond in 2005 de Veiligheidsmonitor: een grootschalig bevolkingsonderzoek en hiermee een unieke databron voor wetenschappelijk onderzoek naar diverse aspecten van o.a. veiligheidsbeleving, ervaren overlast en daadwerkelijk slachtofferschap van diverse vormen van online en offline criminaliteit. Door deze slachtofferenquêtes weten we dat burgers veel vaker worden getroffen door criminaliteit dan blijkt uit de registratiesystemen van politie en justitie en andere officiële instanties. Tegelijkertijd kleeft tot voor kort ook een tekortkoming aan de slachtofferenquêtes. Ze boden namelijk weinig inzicht in de materiële en immateriële schade die criminaliteit voor slachtoffers en hun omgeving kan hebben. Het gevolg hiervan is dat we niet goed weten of preventie en handhaving zich richten op vormen van criminaliteit die door (potentiële) slachtoffers als het meest schadelijk worden ervaren en in hoeverre hulpverlening, rechtshandhaving en rechtsbescherming worden gelegitimeerd door de schade die specifieke vormen van criminaliteit doorgaans veroorzaken. Sinds 2021 worden in de tweejaarlijkse Veiligheidsmonitor vragen opgenomen over de psychische, fysieke en materiële impact die criminaliteit op slachtoffers heeft en vanaf 2026 zal dit ook gebeuren voor de delicten die uitgevraagd worden in de Prevalentiemonitor Huiselijk Geweld en Seksueel Grensoverschrijdend

Gedrag. Doordat dit wordt gedaan voor een breed scala aan traditionele en nieuwere vormen van criminaliteit, is het mogelijk om verschillen in impact tussen verschillende delict(typen) in kaart te brengen en – naar analogie met de crime harm index - een zogenaamde ‘crime impact index’ te ontwikkelen die informatie bevat over de impact van delicten op individuele slachtoffers en deze impact in tijd en ruimte kan monitoren. Dit is van groot belang voor de legitimatie van beleid en wetgeving op het gebied van criminaliteit.

Legitimiteit van het strafrecht

Het Wetboek van Strafrecht beschrijft straffen voor bepaalde gedragingen. Aan de straffen liggen veronderstellingen ten aanzien van de ernst van die delicten ten grondslag, een moord of doodslag heeft bijvoorbeeld een hogere straf dan een fietsdiefstal en voor een woninginbraak geldt een andere strafmaat dan voor een geweldsmisdrijf. Maar eigenlijk weten we niet of de aannames over de ervaren ernst van het delict corresponderen met wat slachtoffers daadwerkelijk ervaren.

In de afgelopen jaren hebben slachtoffers meer rechten gekregen, denk bv. aan het spreekrecht aan slachtoffers en nabestaanden van misdrijven waarop een gevangenisstraf van acht jaar of meer is gesteld. De veronderstelling is dat de noodzaak tot emotioneel herstel voor de slachtoffers van deze misdrijven groter is dan voor de slachtoffers van misdrijven waar minder zware sancties op staan. Onbekend is echter of dit ook echt zo is. Evidence-based onderzoek gaat daar hopelijk inzicht in geven.

Versterken van samenwerking en maatschappelijke bijdrage

Met het instellen van deze bijzondere leerstoel versterken de Universiteit Leiden en het Centraal Bureau voor de Statistiek de samenwerking in het doen van maatschappelijk relevant onderzoek en wordt het gebruik van CBS-data op het gebied van veiligheidsbeleving en slachtofferschap van criminaliteit vergroot. Het vestigen van de leerstoel biedt voor de Universiteit Leiden, in het bijzonder het Instituut voor Strafrecht en Criminologie, een interessante impuls voor het reeds bestaande én gewaardeerde onderzoek en onderwijs. De samenwerking verruimt voor het CBS de mogelijkheden om statistische producten op dit domein te innoveren en/of te verbeteren, en heeft betere benutting van CBS-data voor onderzoek en voor (methoden)onderwijs tot gevolg. Tot slot hoop ik dat de maatschappelijke bijdrage misschien nog wel het mooiste resultaat van de leerstoel mag opleveren. Aan de universiteit worden toekomstige criminologen en juristen opgeleid, mensen die straks beroepsmatig te maken hebben met slachtofferschap. De een in de uitvoering en de ander als beleidsmaker. Het is misschien de grootste winst van de leerstoel dat zij zich meer bewust zullen zijn van de impact van misdrijven op burgers.

Idealiter ontstaat er in de toekomst naast de rechtspraak een soort parallelle stroom van hulpverlening, zodat slachtoffers parallel aan het rechtsproces waarbij daders hun strafmaat bepaald krijgen ook zelf leidend kunnen zijn in het hulpverleningsproces en minder alleen maar toeschouwer zijn.

In deze rubriek krijgen promovendi het platform om te vertellen over hun promotieonderzoek. Wil jij ook iets vertellen over je proefschrift? Mail dan naar: Hiah@law.eur.nl

Out of the shadows: Bystander actions in gendered violence in public and private spaces.

Carlijn van Baak
(Universiteit van Amsterdam & NSCR)

Waar gaat je proefschrift over?

Dit proefschrift onderzoekt de rol van gender in het gedrag van omstanders bij geweld in de publieke en private ruimte. Voor geweld in de openbare ruimte zijn CCTV-beelden van de Gemeente Amsterdam geanalyseerd, terwijl omstanders bij partnergeweld zijn bestudeerd aan de hand van dossiers van Veilig Thuis, het meldpunt voor huiselijk geweld.

Door een combinatie van kwalitatieve en kwantitatieve analyses is onderzocht hoe omstanders daadwerkelijk handelen tijdens gewelddadige situaties, welke vormen van interventie zij kiezen, en in hoeverre gender van zowel omstanders als betrokkenen invloed heeft op hun gedrag. Daarnaast is gekeken naar factoren zoals de relatie tussen de betrokkenen en de context waarin het geweld plaatsvindt.

De resultaten laten zien dat omstandergedrag in uiteenlopende situaties zeer divers is. Hoewel er enkele verschillen zijn tussen mannen en vrouwen die aansluiten bij traditionele genderverwachtingen, blijken deze verschillen over het algemeen kleiner dan eerder werd aangenomen. Omstanders interveniëren vaak, ongeacht de gendercompositie van de betrokkenen. Het proefschrift benadrukt dat onderzoek naar omstandergedrag gebaat is bij een brede benadering en het gebruik van natuurlijke observaties, waarin verschillende vormen van interventie en diverse contexten worden meegenomen. Zo kan beter inzicht worden verkregen in de complexe dynamiek en de invloed van situationale omstandigheden bij het ingrijpen in geweld.

Wat heb je geleerd van het promotietraject?

Ik heb geleerd hoe belangrijk het is om een promotietraject met nieuwsgierigheid en flexibiliteit in te gaan. Het is belangrijk om onderzoek te doen dat je inspireert en motiveert, bijvoorbeeld omdat het onderwerp je aan het hart gaat. Het promotietraject loopt zelden precies zoals je vooraf plant, maar juist dan ontstaan vaak nieuwe ideeën en inzichten. Daarnaast heb ik veel geleerd van collega's uit verschillende disciplines, waarbij invalshoeken uit bijvoorbeeld de sociologie, psychologie en gender studies nieuwe en waardevolle inzichten boden die mijn onderzoek hebben verrijkt. Al met al was het een waardevol en leerzaam traject!

Hester de Boer
(Universiteit Leiden)

Waar gaat je proefschrift over?

In mijn proefschrift onderzoek ik hoe de omvang van de Nederlandse detentiepopulatie zich tussen 2000 en 2020 heeft ontwikkeld. In deze periode schommelde het aantal gedetineerde personen op de jaarlijkse peildatum sterk. In de eerste vijf jaar na het millennium groeide de omvang sterk, een voortzetting van een trend die vanaf het midden van de jaren zeventig was ingezet. Vanaf 2005 begon de omvang onverwacht te dalen, met een bijna halvering tot 2016. Daarna werd opnieuw een lichte stijging ingezet, met uitzondering van 2020. Tussen 2000 en 2020 zien we dus een periode van stijging, gevolgd door een daling en een hernieuwde toename.

De omvang van de detentiepopulatie wordt bepaald door keuzes binnen opsporing, vervolging, berechting en strafuitvoering. Fluctuaties in deze populatie kunnen daarmee verschuivingen weerspiegelen in punitiviteit, in opvattingen over criminaliteit en in het functioneren van het strafrechtelijke systeem. Het is daarom waardevol om te weten welke mechanismen de veranderingen in de detentiepopulatie aansturen. Nederland wordt op dit moment opnieuw geconfronteerd met capaciteitstekorten, die naar verwachting verder zullen toenemen. In zo'n context is het belangrijk om te begrijpen waarom de detentiepopulatie weer stijgt en welke handvatten gebruikt kunnen worden om overbevolking tegen te gaan.

Ik breng daarom in mijn onderzoek in kaart welke mechanismen de omvang van de detentiepopulatie tussen 2000 en 2020 hebben beïnvloed. Hiervoor maak ik gebruik van verschillende onderzoeksmethoden, waaronder een statistische analyse, een documentanalyse en een zaakanalyse binnen een nationaal en rechtsvergelijkend kader, aangevuld met kwalitatieve interviews met professionals uit het strafrechtelijke systeem.

Wat voor advies heb je voor (toekomstige) promovendi?

Ik raad alle (toekomstige) promovendi aan om vooral elke stap in het traject te vieren. Soms lijken alleen de 'grote' mijlpalen te tellen, maar juist de kleine stappen maken het verschil. Het is anders makkelijk om te vergeten hoeveel werk je er elke dag in stopt. Ik heb zelf gemerkt dat het vieren helpt om te zien hoe ver je eigenlijk al bent gekomen.

NVC Subsidie: “Borders Beyond Control, a Rural Criminological view to Colombian Borderlands with Ecuador and Panama.”

*Jorge Luis Prada Ramirez
(Erasmus Universiteit Rotterdam
& Universiteit Gent)*

Colombia’s border regions with Ecuador and Panama are vast, sparsely populated, and deeply influenced by decades of armed conflict, criminal economies, and weak state presence. In these territories, organized crime has not only exploited geography and institutional fragmentation but has also become embedded within local communities, reshaping livelihoods and social structures. Despite this, national policies continue to treat the borderlands largely as symbolic markers of sovereignty or spaces for international cooperation, with little reflection of the complex social, geographical, and criminal dynamics at play.

My master thesis aimed to assess the extent to which the security policies of the last presidential administrations addressed the rural dynamics of organized crime in the borderlands with Ecuador and Panama.

Methodologically, the research combined academic literature review, content analysis using ATLAS.ti, and semi-structured interviews. Thanks to the NVC, I had the opportunity to conduct fieldwork in Colombia, traveling to border regions and engaging directly with local actors. Through on-site interviews, I connected with people who helped expand access to diverse perspectives from across Colombia’s borderlands. The fieldwork was highly enriching, as I conducted interviews with academics, public servants, members of Afro and Indigenous communities, and personnel from national security forces, among other actors.

The findings reveal that while Colombia’s recent policies increasingly acknowledge the need for differentiated territorial approaches, their implementation remains weak and overly centralized. Borders are barely mentioned in key policy documents, and when they are, the focus is limited to cooperation and sovereignty rather than the intertwined challenges of governance, crime, and community resilience. Interviews underscore a persistent disconnect between the state’s strategic vision and the lived realities of borderland residents, who navigate daily life amid overlapping forms of control by state forces and criminal groups. By combining insights from organized crime and rural criminology, the project highlights the urgent need to rethink security in Colombia’s peripheries—moving beyond militarized, reactive policies toward grounded, locally informed strategies capable of addressing the embedded power of organized crime across the nation’s borderlands.

Aankondigingen vanuit de vereniging

CALL FOR PAPERS: NVC CONGRES 2026

Thema: Criminologie & Kunst: Misdaad in woord, beeld en beweging

Data: 11 en 12 juni, 2026.

Locatie: Kamerlingh Onnes-gebouw, Leiden.

Zie voor meer informatie www.criminologie.nl.

LET OP! INSCHRIJFPROCEDURE GEWIJZIGD!

Abstract indienen tussen **5 januari en 15 februari 2026**

Inschrijven (presentatoren) **Vóór 7 maart 2026**

Inschrijven (overige deelnemers) **Vóór 1 juni 2026**

Wegens de grote en groeiende populariteit van het NVC-congres is de congresorganisatie dit jaar genoodzaakt om het registratieproces anders in te vullen dan in voorgaande jaren.

Van presentatoren wordt verwacht dat zij zich registreren voor het congres voordat hun voorgestelde presentatie definitief wordt opgenomen in het programma. Niet op tijd registreren is niet presenteren! Van sprekers wordt verwacht dat zij beide dagen van het congres beschikbaar zijn; de organisatie kan geen rekening houden met verzoeken voor een bepaalde tijd in het programma.

Overige (niet-presenterende) deelnemers kunnen zich tot 1 juni 2026 inschrijven voor het congres. We attenderen deelnemers erop dat capaciteit van de congreslocatie beperkt is; indien de capaciteit wordt bereikt wordt een wachtlijst gehanteerd.

Belangrijke informatie

Wij wijzen u er graag op dat alle deelnemers van het NVC congres 2026 zich moeten inschrijven. Ook sprekers worden gevraagd zich apart in te schrijven. Het indienen van een abstract is geen automatische inschrijving voor deelname aan het congres.

Abstract indienen

Voor meer informatie en richtlijnen:

<https://criminologie.nl/congressen/instructies-congres/>

Klik [hier](#) voor het indienen van voorstellen voor reguliere presentaties.

Klik [hier](#) voor het indienen van een voorstel voor een themasessie.

Klik [hier](#) voor het indienen van een voorstel voor een *roundtable*.

Klik [hier](#) voor het indienen van een voorstel voor een creatieve sessie.

NVC Subsidies

Aanvragen NVC-subsidies voor 1 april 2026 (Let op, data gewijzigd!)

De Nederlandse Vereniging voor Criminologie heeft als doelstelling de criminologie in Nederland te bevorderen. Om jonge criminologen te ondersteunen bij het opzetten en uitvoeren van onderzoek stelt de NVC een subsidie van maximaal €1500 per persoon beschikbaar. Twee keer per jaar (1 april en 1 oktober) kan een aanvraag voor deze subsidie worden ingediend. Het bestuur zal maximaal twee subsidieaanvragen per ronde honoreren. De gemotiveerde aanvraag kan uiterlijk 1 april naar info@criminologie.nl gestuurd worden. Ook interesse? Meer informatie over de aanvraagprocedure vind je op: [NVC Subsidie – Nederlandse Vereniging voor Criminologie](#)

Promoten activiteiten via externe agenda op NVC-website

Alle congressen, workshops en overige activiteiten die voor criminologen relevant zijn en die buiten het NVC om worden georganiseerd kunnen op verzoek op de externe agenda van de website worden geplaatst.

Stuur hiervoor een e-mail met een omschrijving van de activiteit en de link naar info@criminologie.nl

Colofon

Redactie & vormgeving:

Jing Hiah

info@criminologie.nl

www.criminologie.nl

Correspondentieadres:

De Criminoloog

Postbus 71304

1008 BH Amsterdam